

ΑΡΧΙΔΟΥΞ ΡΩΔΟΛΦΟΣ

(Ο αυτοκτονήσας Διάδοχος της Λίστρας)

Όταν θάνατος κινδύνος προεβίη πρόσωπον δύχον όλα τὰ στοιχεῖα τῆς ζωῆς καὶ τῆς εὐτυχίας, αἰσθανανόμεθα εἰδός τι καταπληξίας. Τί κοινὸν ήδηντα καὶ ἔχει πρὸς τὸν μαύρον θάνατον νέος τριακονταετῆς, ώραῖος, εὐφύης, διάδοχος ἐνός τῶν μεγίστων καὶ ἐνδιδοτάτων θρόνου τοῦ κόσμου; Καὶ διὰς ἡ εἰδῆσις τῆς αὐτοκτονίας; τοῦ ἀρχιδούχου; Ριδόλφου, Διαδόχου τοῦ Αντεριακοῦ στέμματος, ἐνέστηψε διὰ μιᾶς ως κεραυνού. Οὐ νέος ἡγεμονίης ἡτο διὰ πολλῶν χαρίτων κερούμενος. Γεννήθησε τὴν 21 Αὐγούστου 1858, ὁ ἀρχιδούχος Ριδόλφος ἐνομορθεύθη τὴν 10 Μαΐου 1881 τὴν θυγατέρα τοῦ βασιλέως τῶν Βέλγων πριγκηπίσσαν Στεφανίν. Δὲν ἴπιτρέπεται ἡμῖν ν' ἀνασύρωμεν τὸ παραπάτασμα τῆς σίκυονειακῆς ἑταίρης. Γνωστόν εἶναι δῆμος, διὰς δὲν ἰδαστεῖνε τελεία ἀρρονία μεταξὺ τῶν σεπτῶν συζύγων. Φύσις: νευρική, ποιητική, εὐφάνταστος, ὁ Ιοδόλφος ὑπῆρξε συγγραφεύς, ποιητής, καλλιτέχνης, οὐ δὲ φαντασία δυσκόλως ἐσουμέναζετο μετὰ τῶν στενῶν ὑπογραφών τοῦ βασιλέως καὶ τοῦ οίκογενειάρχου. Βέναιον δῆμος εἶναι, διὰς ἀγκατέλιπε μνήμην τοῖς πάσι προσφιλεστάτην. Εξετίμα πρὸ πάντων τοὺς ἀποτέλεσματα, τοὺς καλλιτέχνας, καὶ ἀπροσίμα, τὴν ἀτόμικὴν ἀξίαν τῶν ἐξ γενετῆς προνομίων.

Ο ΑΝΤΕΡΟΒΓΑΛΤΗΣ

(Ἐπιστολὴ πρὸς τὸ "Άστυ").

Ἄγαπητοι φίλοι καὶ συνάδελφοι.

Ἐννοῶ καλλιστα τὴν ἀνυπομονησίαν καὶ τὴν ἀγκυράτησιν σας· συναίσθανομαι τὸ καθῆκον, ὅπερ ἡ προνοητικὴ φύσις ἔταξεν ἐν ἐμοί, ὅπως ἔταξεν εἰς τοὺς ἀστυνομικοὺς κλητῆρος τὸ καθῆκον τῆς χαρτοπαικίας καὶ εἰς τοὺς ἐπιδόξους ὑπουργοὺς τῆς δημοσίας ἐκπαιδεύσεως τὸ καθῆκον τῆς ἀνορθογραφίας. Δὲν ὑπῆρξε προσωπικότης διπωσοῦν ἔξοχος πατήσασα ἐπὶ τῆς κλασικῆς ἱστούπης γῆς καὶ ἀλευρωθεῖσα ὑπὸ τῆς κόνεως της, δὲν ὑπῆρξε διπούν ἡ τετράπουν, λογικὸν ὡς ἀγόρευσις τοῦ κ. Άγλιγκάνη ἢ ἀλογον ὡς ἔκεινος περὶ ὧν μετὰ φύλτρου μεριμνᾶ εἰς συνταγματάρχης τοῦ ἵππικου ἐν τῇ Βουλῇ, ὅπερ νὰ μὴ ὑπεβλήθῃ εἰς καταναγκαστικὴν συνέντευξιν μετὰ τοῦ ὑποφίκινομένου ἐν αὐταῖς ταύταις ταῖς στήλαις καὶ εἰς τὸν τυραννικὸν ζυγὸν τοῦ λογοπαιγνίου. Οπου καὶ ἀν κατώκει, εἰς ξενοδοχεῖον ἢ εἰς ἴδιωτικὴν οἰκίαν, εἰς ἀνάκτορον ἢ εἰς γάνε, τὸν εὔρισκον ἀμέσως καὶ αἱ θύραι τῆς κατοικίας του ἀπρόσιτοι δι' ἀλλούς, ἥνοιγοντο εὐγερῶς δι' ἐμέ, ὡς νὰ ἥσκω θύραι νομισματικοῦ μουσείου.

Εἴχετε δίκαιον ἐπομένως νὰ λέγητε ἀποροῦντες περὶ ἐμοῦ:

— 'Ακοῦς ἔκει! . . . νὰ είνε ἐδῶ ὁ Τζάκος ὁ Αντεροβγαλτης καὶ αὐτὸς γὰρ μὴ εἰκασθῇ ἀκόμη νὰ ὑπάγῃ νὰ τὸν ἴδῃ! . . .

Εἴχετε δίκαιον, ἀλλὰ... ἔχετε ἀδίκον!

Νομίζετε, διὰς δὲν τὸ ἐσκέφθην ἐγώ; νομίζετε, διὰς δὲν μὲ συνεκίνησαν μέχρι δικρύων τὰ δεινοπαθήματα τῆς κυρά - Γιάννενας, τὰ τόσον τραγικῶς περιγραφέντα εἰς τὰς ἀφημερίδας καὶ τὸ μαρτύριον εἰς διπεβλήθη δ φορέρος ὑπακτυνόμος τοῦ Πειραιώς ἡναγκασμένος νὰ δια-

τελῇ ἐπὶ ποδός, ἔνεκκ τῶν διαδόσεων περὶ τῆς ἀριζεως τοῦ ἀπαίσιου Ἀντεροβγαλτη; Νομίζετε, διὰς δὲν μὲ ἐπτόητε τὸ θάρρος μὲ τὸ ὄποιον πκρέβινε τὰς περὶ γραμματοσήμου διατάξεις κολλών εἰς τὰ πκράθυρα τὰς ἐπιστολὰς του. ζντι νὰ τὰς στέλλῃ διὰ τοῦ ταχυδρομείου καὶ δὲν μὲ ἔξεπληξεν ἡ ικανότης μεθ' ἡς ἔμαθε τὴν γλωσσαν μας ἐντὸς δύο ἡ τριῶν ἡμερῶν. Ωστε νὰ τὴν γράφη καλλιτερχ ἀπὸ τὸν κ. Στέργην Ζένον;

"Η νομίζετε, διὰς δὲν ἀντελήφθην καὶ ἐγὼ τὸν φόβον, διστις διεσπάρη εἰς τὰς τάξεις τοῦ λαοῦ μας καὶ δὲν ἤκουσα τὰς τερατώδεις διαδόσεις περὶ τοῦ μυστηριώδους αὐτοῦ ἐπισκέπτου; Ολίγον ἔλειψε μάλιστα νὰ γίνω ἀφορμὴ δυστυχήματος καὶ ιδοὺ πῶς.

Εἰργαζόμην προχθὲς ἐντὸς τοῦ δωματίου μου, ἐνῷ ἔξω εἰς τὴν αὐλὴν ἐκάθητο εἰς τὸν θύλιον ἡ οίκοδέσποινα μου κυρά Πανώρηχ πλέκουσα κάλτσαν καὶ συνδιαλεγούμενη μετὰ τῆς γειτονίσσης της κυρά Βασιλικίνας καὶ τοῦ μπάρμπα-Θεοδόση ἀποστολής του ἐνομωτάρχου καὶ νοικάρη της. Τὸ θέμα τῆς συνομιλίας των ἡτο ὁ ἀπαίσιος Ἀντεροβγαλτης· ἡ κυρά Πανώρηχ διετένεται, διὰς τὸν εἰδαν ταῖς περισμέναις εἰς τὸ νταμάρι τοῦ Στρέφη νὰ ροκανίζῃ τὰ κόκκινα τριῶν γυναικιῶν ὃποιον εἶχε σφάξει· ἡ κυρά Βασιλικίνα ἡ δποία εἶχε πλύσιν ἔτρεμεν ἐπὶ τῇ ίδέᾳ, διὰς ἔμελλε ν' ἀφῆσῃ ἔξω εἰς τὴν αὐλὴν τὰ ἀπλωμένα ρούχα καὶ ὁ μπάρμπα-Θεοδόσης ἀρεμακνίως στρέφων τὸν φερὸν μύστακα ἔλεπτον, διὰς εἰς τὸ ἔξτις κάθε βραδὺ διπού ἐπήγανε καὶ «έπέρναγε τὴν φράν του» εἰς δὲν μπακάλικον τῆς συνοικίας θὰ ἔπερνε μαζί του καὶ ἔνα τουφέκι παλαιὸν τῆς Εθνοφυλακῆς, ὃποιον εἶχε εἰς τὸ δωμάτιόν του. Διὰ μιᾶς ηνοιξεν ἡ θύρα τοῦ δωματίου μου καὶ εἰσῆλθε κάποιος.

Τὸ διάφορος μου Θεοφύλακτος, φοιτητὴς ἐκ Πακιφαλίας, διστις, ἀφοῦ διήκουσεν ἐπὶ δὲν ἔτος τὰ μαθήματα τῆς Θεολογίας σχολῆς, ἐνεγράφη τὸ ἐπόμενον εἰς τὴν Φαρμακευτικὴν. Εφόρει πρότερον Ἀσικτικὴν ἐνδιδυσίαν καὶ ἐπειδὴ κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν διὰ πρώτην φορὰν τὸν ἔβλεπον ἐνδεδυμένον εύρωπακά δὲν τὸν ἀνεγνώσικ ἀμέσως.

— 'Εσύ εἶσαι, καλέ;

— 'Εγω, δὲν μὲ ἀνεγνώσεις.

— Μά τι γὰρ ἔκαμες τὰ ἀντεριά;

— Τὰς φυτειές, τὰ ἔδυγαλα!

— Τὰς ἔδυγαλες! ἀνεβόησα μετὰ φρίκης, μὲ τότε λοιπά εἶσαι καὶ σὺ τὸ Αντεροβγαλτης!

Μόλις ἐπρόφερε τὸν κακὸν αὐτὸν ἀστεῖμέν καὶ παρεύθης ἐν τῇ αὐλῇ. Ἐνθικαὶ συνδιαλεγόμενοι ἤκουσαν τὸν ἀκατέρω διάλογον, ἔξερράγη φοβερός πάταγος. Η κυρά Βασιλικίνας δρυμησε μετὰ κρυνγῶν καὶ ἐκρύφθη ὑπὸ τὴν καλαθί της ἀλυσίδης. Ο μπάρμπα-Θεοδόσης ἔτρεξε νὰ πάρῃ τὸ τουφέκι τῆς Εθνοφυλακῆς ἡ κυρά Πανώρηχ παλισθη γενναίως· μὲ δὲν τὰ τσοκκρά της η Φουντόκω τὸ κυνάριον τῆς οίκοδεσποινῆς ὑλάκτει μανιωδῶς καὶ τις ὅρνιθες ἔτρεχον πτήσσουσαι μετὰ ισχυροῦ κκκαβισμοῦ ἐντὸς τῆς αὐλῆς, ἐνῷ ἀπὸ τὰ γειτονικὰ πκράθυρα ἥκουντοντο ἔντρομοι φωναὶ γυναικῶν καὶ παιδών: «Ο 'Αντεροβγαλτης! ο 'Αντεροβγαλτης!»

Μετὰ κόπου ἥδυνηθην νὰ σώσω τὸν ἐμβρόντητον ἀπομέναντα Θεοφύλακτον ἀπὸ τῆς μανίας τοῦ πλήθους ἀναγκασθεῖς νὰ διαβεβαίωσω τὸ ἀκρατήριον—διὰς ὁ ἀτυχὴς φίλος μου οὐ μόνον δὲν ἔτρεγε κρέας ἀνθρώπινον, ἀλλ' οὐδὲ αὐτὸ τὸ βωδινὸν εἶμη κατὰ τὰς ἐπισήμους ἡμέρας, περιοριζόμενος ὀλιγαρκῶς εἰς τὴν καθημερινὴν κατακνάλωσιν τῶν φυτικῶν ούσιῶν, εἰς τὴν